

СЛІПІЙ КІНЬ

Жив собі один господар. У нього був красивий кінь. Вірно йому він служив. Раз на господаря в лісі напали розбійники, коли він повертався вночі із міста. Убили би його, якби не вірний кінь. Почав він бігти й утік від розбійників. Дуже цьому радів господар і казав, що ніколи свого коня не забуде, що до самої смерті буде його у себе тримати.

Але сказати – одна річ, а зробити – інша. Забув і господар свою обіцянку, і як захворів кінь, то він прогнав його, а ворота зачинив перед ним. А кінь той осліп та й не знав, що його прогнали, бо не бачив. Він чекав, що господар відчинить ворота і пустить його. Але коли зрозумів, що його прогнали, пішов від воріт, думав, що знайде собі хоч якусь стеблину соломи. Але була зима, і нічого не було на вулиці.

Дійшов кінь до стовпа із дзвоном. Голодний кінь занюхав шнурок і почав жувати його. А в тім селі був такий звичай, що коли хтось потребував допомоги, то він у дзвін дзвонив. От коли кінь гриз мотузок, то дзвін задзвонив. Прибігли люди й побачили його. Прийшов і той господар, чий був кінь, і так йому соромно стало, коли побачив, що то його кінь просить допомоги. Жаль йому стало коня. Узяв він його і вже більше не гнав із двору, а доглядав до смерті.

А коло того стовпа на камені вирізали образ коня, що у дзвін дзвонить, щоб усі люди знали, що треба жаліти не тільки людей, а й тварин, бути милостивими до всіх.

ЧОМУ ВОВК НЕ СХОТІВ СОБАЧОГО ЖИТТЯ

Вовк став таким худим, що сам себе лякався, коли бачив свій худий зад. Одного разу він зустрівся в лісі із собакою. Собака був здоровий і вгодований. «Такому би мені треба бути», – подумав вовк. Жалко йому було дивитися на собаку. Він зразу б його розірвав, але не дозволяло одне. Він був до того худий, що приластився до собаки та й каже:

- Якби ж мені побути хоч раз у житті таким жирним, як ти!
- То залежить від тебе, мій друже! Коли хочеш бути таким, як я, то залишай цей дикий ліс і ходімо зі мною. У цьому лісі ти приречений на голодну смерть.
- Що я у вас буду робити?
- Майже нічого. Будеш тільки гавкати на людей та старців і любити хазяїна. За все те одержиш від хазяїна недоїдки від обіду, кісточки баранячі, свинячі, а то й курячі. Чуеш, який смачний обід? Крім того, приластять і добре слово скажуть.

Погодився вовк та й побіг із псом у собачий рай. Але скоро він побачив у пса на шиї обглодану шерсть.

- А що то в тебе на шиї, друже?
- Та, дурниці!.. Це в мене від мотузки, яку мені надівають на шию. Та це не завжди так буває.
- Від мотузки? На шиї? Так тебе прив'язують, і ти не можеш бігати, куди хочеш? – вигукнув переляканий вовк.
- Ну, не завжди... А то таке велике діло?
- То таке для мене діло, що не хочу я твоїх кісток смачних і помийв. Мені свобода миліша від усіх багатств у світі, не хочу я твого собачого раю.

Та й побіг вовк знову у свій рідний ліс.

ЯК СОЛОВЕЙКО ЧОЛОВІКА РОЗУМУ НАВЧИВ

Один чоловік піймав соловейка й хотів його з'їсти. Але пташок каже до нього:

– Ні, ти мною не наїсися, чоловіче; краще відпусти мене, і я тебе навчу трьох речей, які тобі у великій пригоді стануть.

Чоловік утішився й пообіцяв відпустити птаха, якщо той щось добре скаже. І каже соловейко:

– Ніде того не їж, що не годиться. Ніде за тим не жалкуй, чого вже не можна повернути. Ніколи речам неподобним не вір.

Почувши це, чоловік пустив соловейка.

А соловейко хотів дізнатись, чи послухався той чоловік його ради. Злетів угору й каже до нього:

– О-о-о! Зле зробив, що мене пустив! Якби ти знав, який я скарб у собі маю, ніколи не відпустив би мене! Бо в мені є коштовна і велика перлина; якби ти її дістав, то зараз би багатцем зробився.

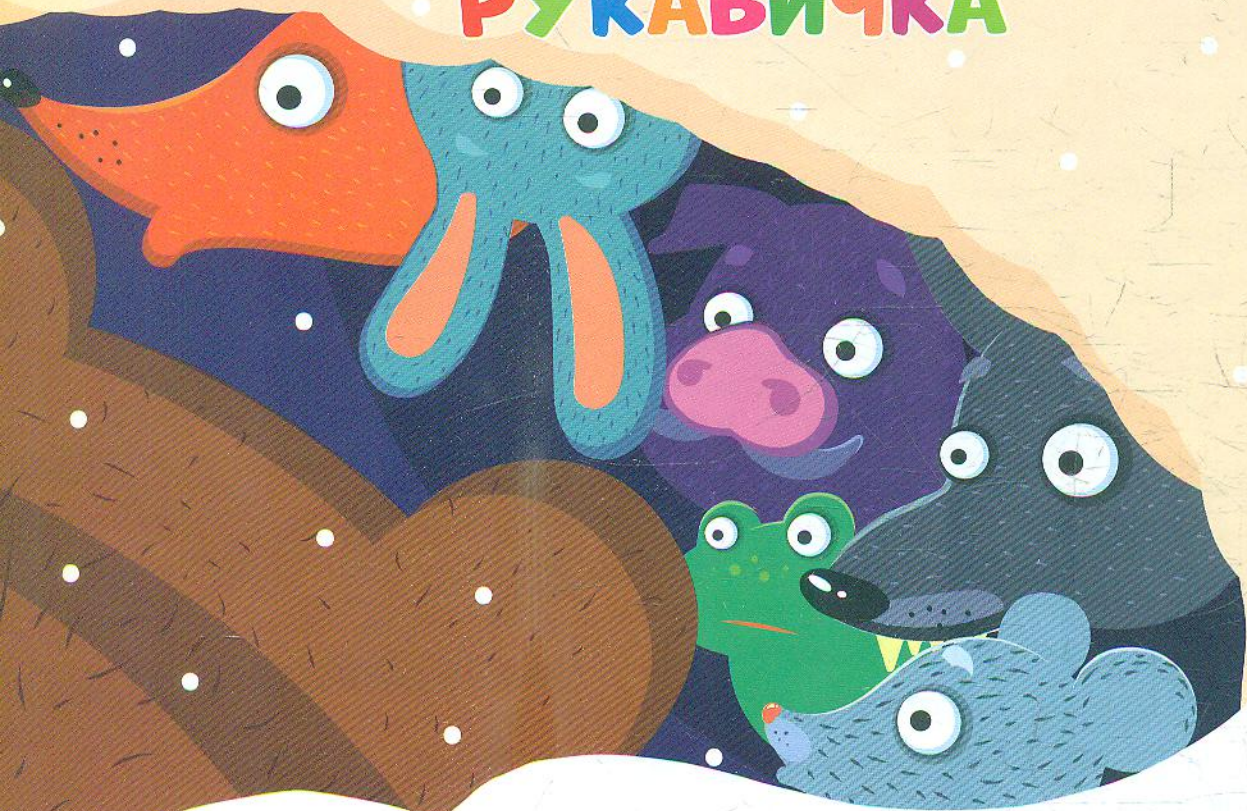
Почувши те, чоловік дуже засмутився, підскочив угору до соловейка і просив, щоб він повернувся до нього.

Тоді соловейко каже:

– Тепер я взнав, що ти дурний чоловік. Усе, чого я тебе вчив, пішло марно. І шкодуєш за тим, що вже не може повернутись. Нерозумним речам ти повірив! Дивися, який я маленький. Де ж у мені може вміститися велика перлина?!

Та й полетів собі.

РУКАВИЧКА

Ішов дід лісом, а за ним бігла собачка, та й загубив дід рукавичку.
От біжить мишка, залізла в ту рукавичку та й каже:
– Тут я буду жити!

Коли це жабка плигає та й питає:

- А хто-хто в цій рукавичці живе?
- Мишка-шкряботушка. А ти хто?
- Жабка-скрекотушка. Пустити мене!
- Заходь!

От уже їх двоє. Коли це біжить зайчик. Прибіг до рукавички та й питає:

- А хто-хто в цій рукавичці живе?
- Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка. А ти хто?
- А я зайчик-побігайчик. Пустити мене!
- Заходь!

Ось уже їх троє.

Коли це біжить лисичка – та й до рукавички:

- А хто-хто в цій рукавичці живе?
- Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка та зайчик-побігайчик. А ти хто?